

Arrest

nr. 236 959 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2014 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde medische verblijfsaanvraag ontvankelijk is.

Op 14 oktober 2014 beslist de gemachtigde dat verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen, met toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 1 oktober 2015 beslist de gemachtigde om de machtiging tot voorlopig verblijf, met toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, te verlengen voor de duur van twee jaar, met name tot 22 oktober 2017.

Op 16 oktober 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot verdere verlenging van hun verblijfsmachtiging om medische redenen.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster, samen met haar echtgenoot een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 212 314 van 14 november 2018 de beslissing vernietigt.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tevens om voor haar echtgenoot een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient haar echtgenoot een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 212 315 van 14 november 2018 het bevel vernietigt.

Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekster en haar echtgenoot een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 231 325 van 16 januari 2020 het beroep verwerpt.

Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 december 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: N. H., M. geboortedatum: 01.01.1990 geboorteplaats: Tchotché

nationaliteit: Ethiopië

+ Kinderen:

H. S., H. R.R.Nr: (...)

H. S., H. R.R.Nr: (...)

H. S., K. R.R.Nr. (...)

N. H., B. R.R.Nr: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 16/10/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 28/11/2018.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 28 november 2018, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.2. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

(...)

Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van de minderjarige dochter van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de minderjarige dochter van de verzoekende partij alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Bovendien heeft de verzoekende partij twee minderjarige kinderen die geboren zijn in België, haar echtgenoot werkte hier, zij huurden hier samen een huis en hadden hier een ruime sociale kring uitgebouwd.

Bovendien is verzoekende partij nog maar recent bevallen van een vierde kind.

Uit de bestreden beslissing kan de verzoekende partij hoegenaamd niet opmaken of de verwerende partij hier wel rekening mee gehouden heeft...

II.1.3. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij de formele motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, gezien de verlengingsaanvraag voor de machtiging tot verblijf die voordien was toegestaan met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd op 28 november 2018.

Waar verzoekster stelt dat er geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van haar dochter, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verlengingsaanvraag voor de machtiging tot verblijf, die voordien was toegestaan met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd op 28 november 2018. De verblijfsmachtiging was toegestaan om reden van de gezondheidstoestand van haar dochter. Aangezien de verwerende partij in de beslissing verwijst naar de weigering tot verlenging van deze verblijfsmachtiging is er wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeksters dochter. Reden overigens waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert vervolgens aan dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening moest houden met de gezondheidstoestand van haar dochter, met het feit dat twee minderjarige kinderen geboren zijn in België, met het feit dat zij een huis huurden en een ruime sociale kring uitgebouwd hebben en dat verzoekster recent bevallen is van een vierde kindje. Verzoekster betoogt dat zij 'hoegenaamd' niet kan opmaken of de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met

het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 28 november 2018 waarin het volgende wordt vermeld:

“Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

De beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet wordt verbroken en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 03/04/2018.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van huidig bestreden bevel weldegelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster, het hoger belang van de kinderen en de gezondheidstoestand van haar dochter in het licht van de voorschriften van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

Uit de synthesesnota blijkt dat de verwerende partij in verband met de gezondheidstoestand van haar dochter verwijst naar het medisch advies van 3 april 2018 waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand het toelaat te reizen en/of terug te keren naar het land van herkomst. Het medisch advies maakt deel uit van de beslissing van 28 november 2018 waarbij de verlenging van de verblijfsmachtiging werd geweigerd. Het annulatieberoep ingediend tegen deze beslissing van 28 november 2018 bij de Raad is verworpen bij arrest nr. 231 325 van 16 januari 2020. Bijgevolg is de beslissing van 28 november 2018 definitief in het rechtsverkeer.

Waar verzoekster verwijst naar de geboorte van twee kinderen in België, leest de Raad dat het bevel om het grondgebied te verlaten voor het hele gezin geldt. Het is ook niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het in het belang van de kinderen is om samen met de ouders gevolg te geven aan het bevel zodat de familiale cel niet wordt verbroken.

In de mate verzoekster doelt op haar privéleven waar zij verwijst naar het huren van een huis en hun ruime sociale kring wijst de Raad erop dat zij haar privéleven heeft opgebouwd tijdens een precair verblijf. De verblijfsmachtiging werd in eerste instantie voor slechts een jaar toegekend en vervolgens nog een jaar verlengd. De Raad wijst er op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. *In casu* is aan verzoekster en haar gezin nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend, het toegestane verblijf werd beperkt tot tweemaal een duur van één jaar. Het

privéleven van verzoekster heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

In casu toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de contacten die zij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Bijgevolg is het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeksters sociale relaties (waaronder de verwerende partij verzoeksters privéleven lijkt te categoriseren) niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 14 januari 2019 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning gekregen dd. 13 december 2018. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht (in afwachting van het antwoord op haar verlengingsaanvraag) en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

2.4 Waar verzoekster verwijst naar haar annulatieberoep ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van de medische verblijfsmachtiging, herhaalt de Raad dat het beroep werd verworpen bij arrest nr. 231 325 op 16 januari 2020, zodat er geen grond is voor verzoeksters redenering om “voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging”.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoekster verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN